

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Auctarium. Sive Additiones Ad Viri Clarissimi Henr. Zoesii
J.V.D. Universum Jus Canonicum**

Geismar, Justus Moritz von

Coloniæ Agrippinæ, 1691

Ad tit. XXX. de decimis primit. & oblat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62259)

Secundò, Ex commissione Episcopi vel Parochi quivis idoneus miniliter potest Evangelium more solito prædicare, nisi per statutum Religionis aliud caveatur, ut apud Dominicanos, ubi requiritur Sacerdos, sic etiam committitur habentibus primam tantum tonsuram.

Tertiò, Regulares ultra conditiones proprias indigent benedictione Episcopi Diocesani ut prædicent Ecclesiis suorum Ordinum, ut in aliis egeant speciali licentia. Probat ex Trident. *Sess. 5. c. 2. Sess. 24. c. 4.* Quod si errores aut scandala seminent, Episcopus etiam contradicere potest, ne in suis Ecclesiis prædicent. *d. Sess. 24. c. 2. de reformat.* Quia cura & privilegia mendicantibus concessa sunt mitigata & ad terminos Tridentini redacta per Greg. XIII. in Bulla quæ incipit: In tanta negotiorum mole.

Bulsenb. *lib. 4. c. 3. dub. 7.* Acedia seu animi tædium sumitur vel generaliter pro omni animi remissione in exercitio virtutum, eò quod labor aliquis sit adjunctus. Secundò, particulariter pro tristitia & tædio de Divina amicitia, eò quod per virtutes servari debeat, & sic illam non curet, posterior ex se mortale est.

Filix sunt *malitia*, quæ quis odit spiritualia. *Pusillanimitas* & desperatio de salute. *Rancor*, quo il sunt fastidio, qui ad spiritualia ducunt. *Torpor*, cum bona fiunt non cum debito fervore. *Evagatio mentis* in exercitio spirituali.

A D T I T. XXX.

De Decimis, Primitiis & Oblationibus.

A *Ad num. 20. in fin. adde.* Dices Parochi debent solvere ex prædiis suis decimas prædiales, quia debentur Ecclesie, ut inter ejus ministros dividantur. Ergò etiam personales, quia non debent illas sibi, sed Ecclesie. Resp. Disparitatem esse, quod in priori casu principalis obligatio non consistat in persona, sed in prædiis; ergò potest prædium debere decimas Ecclesie, & per consequentiam Parocho. In secundo casu verò principalis obligatio consistit in persona; ergò non videtur æquum, ut etiam eadem sibi debeat persona saltem per consequentiam.

Ad num. 43. ad fin. adde. Hic casus formari potest. Laicus detinens jus decimarum, cum consensu Episcopi illud transfert in aliam Ecclesiam, hæc Ecclesia nullum jus accepit, quia laicus non habuit, adest tamen hic bona fides, & sic usucapiendi conditionem, si accedant 40. anni.

Ad num. 50. in fine adde. Dices: in fi e dicitur quod decimæ injustè detentæ indistinctè sint restituendæ Ecclesie propriæ. Et in medio dicitur contrarium. Resp. in fine agi post Concilium Lateranense, in medio ante Concilium Lateranense. Disparitas est: quia post Concilium planè declarata est irrita concessio decimarum facta laicis, non ante. Sive, post Concilium notorium est, quod laici illas possident non

re non possint, ante non erat notoriū, poterant enim possidere. Ergo hoc casu poterat esse dubium; unde satisfiebat, ad quamcūque Ecclesiam transferret, in priori autem se secus habet.

Ad num. 56. in fine adde. Dices: ex num. 54. Privilegium exemptionis comprehendit etiam exemptionem à novatibus; ergo etiam privilegium concessionis decimarum illas comprehendet, cum utroque casu idem sit præjudicium Ecclesie. Respondetur quod gravius sit Ecclesie, si videat decimas suas ab alio possideri, quam si videat quem esse exemptum à decimis, qui illas nulli alteri solvat.

AD TIT. XXXI.

De Regularibus & transcurrentibus ad Religionem.

Ad num. 9. in fine adde. Observandum quod in Ordinibus mendicantium possit Novitius ante completum annum probationis, causa mortis emittere professionem, quæ tantum valebit in foro conscientie & ad effectum lucrandi indulgentiarum, idque per communicationem privilegii à Pio V. concessi quibusdam Monialibus S. Domini in Bulla, quæ incipit; Summi Sacerdotii cura. Inde sequitur, quod pensio & beneficium Novitii illius, si quod habet, propterea non vacet. Ita Franc. de Arauxo. *De stat. Eccle. tr. 3. q. 26. dub. 6.*

Quæstio. Utrum, si Novitius toto vel ferè toto probationis anno decumbat infirmus, finito eo Professionem

validam emittat; *Decidit idem d. l. dub. 7.* quod, licet sit negativa probabilis, & speculativè fortè probabilior, in praxi tamen sit tenenda affirmativa, quam tenet Navarr. Ratio: Quia sub obedientia degens probat, & experitur austeritates Ordinis in genere, quod sufficit ad valorem Professionis. Excusabunturque recipientes etiam à peccato, quando autem probabilem iudicio Medicorum, habet spem de valetudine, aut quando desperata est valetudo, ut in senibus, quando intervenit urgens, seu rationalis causa ob quam, alias non *justificatur* talis dispensativa receptio.

Ad num. 17. in fine adde. Observandum ex Franc. de Arauxo q. 27. n. 3. Si parentum necessitas sit *extrema*, poterit filius Religiosus manere extra Claustrum petita, licet non obtenta, licentia; quia tunc cessat lex Clausuræ. In gravi autem necessitate citra extremam, potest exire ad succurrendum de petita & obtenta licentia à Generali, vel etiam Provinciali, quia tunc adest justa causa ad dandam licentiam, etiam cum dimissione habitus; qualis causa etiam est ægrotudo commodius curanda extra, ubi esset scandalum, si sit contagiosus morbus.

Ad num. 18. in fine adde. Franc. de Arauxo. *De stat. Eccle. tract. 3. q. 26. dub. 1. ait,* quod inhabilitas resultet ex quinque impedimentis. Primum est matrimonium contractum & consummatum. cap. cum sis. *De convers. conjugat.* Secundum ligamen Professionis emissæ in Religione strictiori. cap. Johannes. c. Non est vobis. c. licet h. t.